

Ο Μάνος Χατζιδάκις για τον χρόνο και τον θάνατο

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Πολυμέσα - Multimedia](#)

Τι πάει να πει “μνημόσυνο”; Κάποιον που δεν θυμάμαι και μια δεδομένη στιγμή, καθορισμένη, οφείλω να τον θυμηθώ».

Σαν σήμερα, στις 15 Ιουνίου 1994, έφυγε από τη ζωή ένας από τους σπουδαιότερους συνθέτες στην ιστορία της ελληνικής μουσικής, ο Μάνος Χατζιδάκις.

Ο Μάνος Χατζιδάκις υπήρξε ο μουσικοσυνθέτης που καθόρισε όσο ελάχιστοι την εξέλιξη του ελληνικού τραγουδιού.

Γενικότερα αποτέλεσε για την Ελλάδα, μία από τις εμβληματικότερες προσωπικότητες του 20ου αιώνα που, με τις δράσεις και τις παρεμβάσεις του, αγωνίστηκε για την ανάπτυξη του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού.

Η τραγική είδηση του θανάτου του μονοπώλησε το ενδιαφέρον της επικαιρότητας.

ΤΑ ΝΕΑ

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1994 ΔΡΧ.150

ΕΦΥΓΕ Ο ΜΑΝΟΣ

**«Κραταιά
ως θάνατος
αγάπη...»**

ΜΙΑ ΕΥΘΕΙΑ γραμμή στα ιατρικά μηχανήματα επιβεβαίωσε απλώς αυτό που όλοι εδώ και καιρό απέφηναν να σκεφτούν: Ο Μάνος Χατζιδάκις δεν θα μιλήσει πια... Το ρολόι χθες στον «Ευαγγελισμό» έδειχνε 19.35. «Όχι αναιμικό στέγμα, λόγω εμφράγματος του μυοκαρδίου». Κι έπειτα σιωπή. Αυτή ήταν και η τελευταία επιταγή του Μάνου. Που μέχρι και χθες το απόγευμα μιλούσε και σχεδίαζε για τη μουσική. Είχε όμως προβλέψει το τέλος και είχε διαλέξει ένα ήσυχο κοιμητήριο στο Μαρκόπουλο όπου κηδεύεται σήμερα.

στο Πανόραμα

»Και τώρα σιωπή... Σιωπή ήταν η τελευταία επιταγή του Μάνου. Ούτε δημόσιες εμφανίσεις ούτε δημόσια κηδεία ούτε λαϊκό προσκύνημα. (...)

»Μόλις πρόσφατα είχε καταφέρει να αποσπάσει δεσμεύσεις για την επιχορήγηση της Ορχήστρας του, της Ορχήστρας των Χρωμάτων και μετουσίωνε τα μουσικά του όνειρα σε προγράμματα.

»Ο “Σείριος”, η δισκογραφική του έκφραση, που είχε για λίγο σιγήσει, είχε βρει κι αυτός τελευταίο στήριγμα και ήταν έτοιμος να αποδείξει πως “στον Σείριο υπάρχουν ακόμα παιδιά”.

»Η Αθήνα της ζέστης και τους νέφους τον έδιωχνε και ετοιμαζόταν να περάσει το καλοκαίρι στην ησυχία του φιλικού σπιτιού στην Παιανία. Ραντεβού, τηλεφωνήματα από φίλους (προχθές το απόγευμα και από τον Οδυσσέα Ελύτη) μέχρι τις 5.30 χθες το απόγευμα. “Είμαι καλά”, έλεγε σε όλους.

»Κι έπειτα, σιωπή...Η καρδιά του Μάνου σταμάτησε να χτυπά. Το ρολόι έδειχνε λίγο μετά τις 6 το απόγευμα. Στις 7.05 το ασθενοφόρο σταματούσε βιαστικά στο τμήμα επειγόντων περιστατικών του “Ευαγγελισμού”. Οι γιατροί διαπίστωναν

απλώς την ανυπαρξία ζωτικών λειτουργιών. (...)

»Είχε προβλέψει. Και είχε επιλέξει μόνος του ένα ήσυχο Κοιμητήριο, έξω από το Μαρκόπουλο, στα Μεσόγεια. Αλλά σιωπηρά. Είχε μιλήσει για αυτήν τη σιωπή.

Πρέπει να πω ότι δεν μ' αρέσει η αναμνησιολογία. Την απεχθάνομαι. Είναι χειρότερη κι από μνημόσυνο. Τι πάει να πει «μνημόσυνο»; Κάποιον που δεν θυμάμαι και μια δεδομένη στιγμή, καθορισμένη, οφείλω να τον θυμηθώ.

Τους ανθρώπους που έχουν φύγει, αλλά παραμένουν ζωντανοί, τους έχουμε καθημερινά τοποθετημένους μέσα μας και τους κουβαλάμε σ' ολόκληρη τη ζωή μας».

Το ένθετο των ΝΕΩΝ, ΠΑΝΟΡΑΜΑ, την επομένη του θανάτου του Μάνου Χατζιδάκι, αναδημοσίευσε ένα κείμενο του μεγάλου συνθέτη από τα «Σχόλια του Τρίτου, εκδόσεις Εξάντας».

ΤΑ ΝΕΑ

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΤΕΧΝΕΣ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ: ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΣΙΩΠΗ

«Το χαμόγελο της Τζοκόντα» πάγωσε....

Πανάρχαια βούληση του ανθρώπου, να υποτάξει τον Χρόνο, να τότε βάλει στο χέρι του, για να μπορέσει η επιλεγμένη στιγμή, να παραμείνει αιώνια και μετέωρη στον ορίζοντα, σημάδι κολακευτικό από το πέρασμά του, μια και η στιγμή, η επιλεγμένη, τον φανερώνει, πρώτη φορά, ολόκληρο.

Πόσες φορές δεν ζήτησα να θανατώσω τον Χρόνο, για να κρατήσω τη μια στιγμή, ετούτη τη μοναδική, απόλυτα δική μου.

- Δοκίμασε, μου λέει, και θα δεις- ο Χρόνος.

- Θα δοκιμάσω κι εγώ μην δω - λέω του Χρόνου.

Και έτσι, ο αγώνας αρχινάει αστόχαστος, και σπρώχνομαι να αγκιστρωθώ στο λεπτοδείχτη για να μην προχωρήσει η στιγμή, τούτη που με φωτίζει ολόκληρον, συμπληρωμένο με το άλλο πρόσωπο που αύριο θα 'ναι μακριά μου.

Και όλο το πάθος μου, δεν με βοηθάει παρά να σπάσω το άγκιστρο του ρολογιού και να βρεθώ στο πάτωμα πεσμένος, με ένα ασημένιο τόξο στο λαιμό, και με το χέρι κόκκινο από το αίμα.

Η ώρα προχωράει αμείλικτη -καθώς και η αποσύνθεσή μου. Πώς να δεχτώ ότι κάποτε εγώ δεν θα σ' αγγίζω και ο Χρόνος δεν θα σε περιέχει; Και ακόμα πώς να αποδεχτώ τον κόσμο σαν πραγματικό, όταν δεν θα τον βλέπω, δεν θα τον αισθάνομαι και δεν θα με περιέχει;

Η άσκηση του νου και της ψυχής, με στόχο τον βαθμιαίο αφανισμό μας, αρχίζει με τεχνική οδυνηρή για να συνθέσει την οριστική εξαφάνιση. Να ένα παιχνίδι ελκυστικό που καίει τα χέρια και το αίσθημα και καθιστά τους εραστές του Χρόνου ανάπηρους και διαπλανητικούς.

Πηγή: in.gr